

Daniela DOUCKOVÁ (* 1957)

Jsem členkou sboru Českobratrské církve evangelické v Praze – Jižním Městě, kde jsem dvacátým rokem také členkou staršovstva. Od roku 1991 jsem pracovala jako osoba samostatně výdělečně činná (účetnictví, daně). V letech 2000 - 2009 jsem současně pracovala v Ústřední církevní kanceláři ČCE (personální oddělení) a v letech 2011 –2020 jsem pracovala na Finančním úřadu pro Prahu 10 (odbor daňové kontroly). Od dubna letošního roku jsem v důchodu. Bydlím v rodinném domku v Praze 10.

Kontakt: d.douckova@seznam.cz

Onemocněla jsem a pro některé jsem byla prašivá

Daniela Doucková

Onemocněla jsem na samém začátku covidové pandemie. Dne 7. března 2020 jsem se stala 27. osobu pozitivně testovanou na covid v ČR; tedy v době, kdy ještě nebyla zavedena žádná protiepidemická opatření a upřesňovaly se podmínky, zda, koho a kdy je možné testovat.

Itálie

Nakazila jsem se od manžela, který v posledním únorovém týdnu odejel s nejbližší a širší rodinou (13 osob) lyžovat do Itálie – do oblasti Trentino (Val Gardena). Sama jsem musela lyžování vzdát, protože jsem ještě dobírala antibiotika po prodělaném zánětu průdušek a vzhledem k blížícímu se odchodu do důchodu jsem potřebovala dokončit některé pracovní záležitosti.

Vzápětí poté, co manžel, děti, vnouček a další odjeli, jsem zaznamenala ve sdělovacích prostředcích první zmínky o rychle se šířícím onemocnění v některých italských regionech. Zprávy vypadaly hrozně. Následně jsem se dozvěděla také o strachu a panice lidí z šíření onemocnění. Lidé si začali dělat zásoby potravin a zdravotnických potřeb, a to jak v Itálii, tak u nás.

Naléhala jsem na manžela, zda by nebylo lepší se vrátit, ale v místě jejich pobytu byl klid a žádná protiepidemická opatření se ani nechystala, proto se rozhodli zůstat. Ke konci pobytu dostali tři z účastníků zprávu od svých zaměstnavatelů, aby po návratu z Itálie zůstali raději z preventivních důvodů doma a pracovali v režimu home-office. Tuzemské cestovní kanceláře nicméně vyhodnocovaly oblast Trentina ještě v prvním březnovém týdnu jako nerizikovou a odjezdy lidí na lyže nezpochybňovaly.

Po návratu z Itálie nepociťoval manžel ani ostatní žádné příznaky onemocnění. Vzhledem k tomu, že nám to bydlení v rodinném domku umožňuje, rozhodli jsme se s manželem, že z preventivních důvodů budeme spát každý v jiném pokoji a používat jinou koupelnu. Manžel jako OSVČ začal také pracovat z domova. Já jsem i nadále chodila do zaměstnání.

Testování

Pátý den po manželově návratu, tedy ve čtvrtek, nám maminka naší snachy, která se společného zájezdu také účastnila, oznámila, že podstoupila preventivně test (zařídil jí ho její vážně nemocný šéf), který byl vyhodnocen jako pozitivní. Sdělila nám, že hygieničce, která ji na test poslala, poskytla kontaktní údaje na všechny účastníky společného zájezdu. Nikdo z nich nebyl hygienickou stanicí kontaktován.

Týž den odpoledne jsem dostala teplotu, která se do večera vyšplhala nad 40 stupňů Celsia. V průběhu pátku jsem telefonovala na hygienickou stanici (bylo těžké se dovolat, telefon byl neustále obsazený, stejně jako číslo uvedené na stránkách Ministerstva zdravotnictví), s tím, že se manžel vrátil z Itálie, byl v kontaktu s pozitivně testovanou osobou, já mám vysokou horečku a jsem ohrožená osoba (těžké astma).

Požádala jsem o vystavení žádanky na testování. Bylo mi sděleno, že u nás doznívá vlna chřipek, manžel nemá žádné příznaky onemocnění a k testování není zatím důvod. V sobotu, po dalším telefonátu na hygienu, kdy jsem zalhala, že jsem v Itálii byla také, jsme se domohli já i manžel vystavení žádanky na testy.

Pro testování byla určena Nemocnice na Bulovce a měli jsme se tam dopravit vlastními silami. Provedené testy potvrdily pozitivitu a onemocnění covidem jak u mě, tak u manžela. Následně se s větší mírou úsilí domohli otestování i další účastníci společné zimní dovolené. Z oněch 13 přímých účastníků zimní dovolené onemocnělo covidem mimo manžela dalších pět osob a další tři osoby (rodinní příslušníci přímých účastníků) onemocněly stejně tak jako já stykem s nimi.

Ještě v neděli, kdy jsem se dozvěděla výsledek testu, jsem zatelefonovala své nadřízené, ředitelce kontrolního odboru. Sdělila jsem jí skutečnost, že jsem covid pozitivní a jsem v karanténě proto, aby spolu s vedením mohli hned v pondělí rozhodnout o potřebných opatřeních. Současně jsem jí sdělila, s kým ze spolupracovníků jsem v uplynulém týdnu byla nejvíce ve styku. Následné dění na Finančním úřadu pro Prahu 10 bylo možné v následujících dnech sledovat jak v médiích, tak na facebooku. Musela jsem se vyrovnat s faktem, že já sama jsem nakazila tři své nejbližší spolupracovníky. O tom jsem se postupně dozvěděla až v průběhu své delší nemoci.

Onemocnění

Po provedeném testu jsme byli s manželem odesláni do domácího léčení a byla nám nařízena karanténa. Po sedmi dnech horeček vysokých přes 40 stupňů a po zhoršení dýchání jsem se rozhodla pro hospitalizaci. Zavolala jsem na hygienickou stanici, kde rozhodli, že mi zavolají speciálně vybavenou sanitku a převezou mě do Nemocnice na Bulovce. Zde lékaři zjistili, že mám oboustranný zápal plic jak virového (covidového), tak i bakteriálního charakteru. Naštěstí v mém případě stačila kromě medikace 24hodinová oxygenoterapie po celou dobu hospitalizace a nebylo nutné napojení na úplnou plicní ventilaci.

V nemocnici jsem byla 12 dnů, po zlepšení stavu jsem byla - stále ještě pozitivní a s doznívajícím zápallem plic - propuštěna do domácího doléčení. Na následné kontrolní testy jsme s manželem jezdili autem sami, v té době nebylo možné sehnat odvoz sanitkou. Druhý negativní test mi byl potvrzen po odběru provedeném 20. dubna. Tím jsem se stala oficiálně uzdravenou. Manžel měl lehčí průběh onemocnění a negativní byl o dva týdny dříve než já.

Přátelé, sousedé, kolegové

Spolu s manželem a mnou byla v karanténě celá nejbližší rodina (dcera, oba synové, těhotná snacha a vnuk) a další lidé ze vzdálenější rodiny, kteří se účastnili společného lyžování v Itálii. V zajišťování potřebných nákupů potravin a léků jsme tak byli odkázáni na nákup přes internet (který naštěstí v Praze fungoval, i když postupem času se v důsledku pandemie prodloužilo doručení nákupu na 3-4 dny) a na ochotu sousedů. Blízcí přátelé, kteří bydlí nedaleko nás, byli ochotni nám čas od času koupit čerstvé pečivo a vyzvednout potřebné předepsané léky. Byli při tom (nedivím se tomu) velmi opatrní, nákup nám vždy zavěsili na vstupní branku vedoucí na ulici, vzdálenou asi 4 metry od vchodu do domu.

Bydlíme ve starší části Kolovrat s rodinnými domky ze dvacátých let a sousedé jsou povětšinou starší, než jsme my s manželem. O mém onemocnění covidem se pravděpodobně dozvěděli poté, co pro mě přijela speciálně vybavená sanita. Před domem se do „vesmírných obleků“ oblékla dvoučlenná posádka, následně mě ještě na chodníku, na lehátku, napojila na různé přístroje a připnula kyslíkovou masku. Za vzájemné pomoci, při dodržení přísných hygienických a bezpečnostních postupů, se poté z ochranných obleků opět posádka sanitky odstrojila. Celé to trvalo přes půl hodiny. Tato akce unikla jen málokomu ze sousedů. Bezprostřední reakce se projevila telefonátem některého ze spoluobčanů na místní úřad s dotazem, jaká jsou opatření městské části pro zamezení rozšíření nebezpečného onemocnění, případně jak je zabezpečena kontrola dodržování karantény nakaženými. Později, již po mém návratu z nemocnice, nás jeden ze sousedů, s nimiž máme společné hranice pozemku, požádal, abychom nevycházeli ani na zahrádku, dokud nebudeme zcela zdraví.

Praktická lékařka mi při jedné z telefonických konzultací sama poradila, abychom se moc o svém onemocnění covidem nešířili (pravděpodobně na základě nějakých na ni vznesených dotazů). V této době, kdy se o nově nakažených osobách hovořilo ve sdělovacích prostředcích s údaji o věku a lokaci příslušné hygienické stanice, jsme se s manželem cítili stigmatizovaní. Z počátku epidemie převládající názor, že si „my nakažení“ nedokážeme odpustit rozmařilost, lyžování v cizině a že jsme bezohlední a nemoc klidně bez skrupulí dál šíříme, mě hodně rozrušoval. Navíc jsem si neúmyslně nakažení kolegů vyčítala více, než mi mohl vyčítat kdokoli jiný. Můj psychický stav jistě ovlivnil i délku onemocnění.

Ještě horšího odsouzení se mi dostalo ze strany mých kolegů (podotýkám, že nikoli těch opravdu mnou nakažených), zvláště těch, kteří se mnou ani nespolupracovali a nepřišli do styku. Toto odsouzení vedlo k podání oznámení o spáchání trestného činu obecného ohrožení přímo na mou osobu příslušnému obvodu Policie ČR. Po návratu z nemocnice jsem byla tzv. „vytěžena“ (tj. podala jsem objasnění k případu – po telefonu, protože jsem byla stále v karanténě) vyšetřovatelem Policie ČR. Poté, co jsem celý průběh popsala, jsem byla ujištěna, že bude podané trestní oznámení odloženo jako nedůvodné s tím, že jsem celou situaci popsala shodně s vedením Finančního úřadu pro Prahu 10 a mé jednání přijetí trestního oznámení vůči mé osobě nezakládá.

Musím říci, že toto mnou hodně oťrásl.

Co pomáhalo

Strach z toho, že mé onemocnění může dopadnout fatálně, jsem měla jen v prvním okamžiku. Daleko větší strach jsem měla o všechny své blízké nakažené. Dva z nich koronaviru podlehl. A pak jsem měla strach o ty spolupracovníky, které jsem nakazila, ten snad byl ještě větší, protože ho umocňovaly mé výčitky svědomí. Po návratu z nemocnice jsem se vyhýbala co nejvíce dennímu sledování špatných zpráv ve sdělovacích prostředcích, facebookovým reakcím kolegů i další veřejnosti - útočným, nenávislivým.

Hodně mi pomáhala má víra, dále povědomí o tom, kolik lidí na mě myslí ve svých modlitbách i jinak. Pomáhala mi to, že jsme mohli být alespoň v telefonickém spojení se všemi blízkými. Pomáhala mi neochvějná a všemožná péče a podpora manžela, který měl lehčí průběh onemocnění.

Učení systému z mého pohledu

Pandemický plán nefungoval – pracovníci hygienické stanice byli ne vlastní vinou nepřipravení. Přispíval k tomu jistě i fakt, že se pravidla v průběhu prvních čtrnácti dnů po vyhlášení nouzového stavu několikrát měnila. Přesto byli velice ochotní a v rámci svých možností se snažili maximálně zajistit vše potřebné. Pracovnice hygienické stanice na Praze 10, která mě registrovala jako první nakaženou v obvodu Prahy 10, se mnou byla během celého mého onemocnění ve spojení, sama se dotazovala na můj stav i stav ostatních nakažených členů rodiny, poskytovala nové poznatky o průběhu a možných následcích nemoci, po ukončení nemoci mi zařídila testování na protilátky a délku jejich funkčnosti proti onemocnění.

Všechny telefonní linky, na kterých se mělo onemocnění nebo podezření na onemocnění hlásit, byly přetížené a bylo možno se dovolat jen po trpělivém opakovaném vytáčení. Zpočátku převládal postup, že bylo testováno jen velmi málo osob, které přišly do styku s někým pozitivně testovaným, pokud neměly příznaky onemocnění.

Převládal ve mně pocit, že při domácím léčení je člověk odkázán jen sám na sebe (u mě i s odhadem, kdy je mi už tak špatně, že opravdu musím do nemocnice). Frustrující bylo, že v karanténě stávající potíže nebo i jejich zhoršení nebylo možno objektivně ověřit, aniž by člověk byl hospitalizován. Manželovi se po velkém asertivním telefonickém úsilí podařilo zajistit v Nemocnici na Bulovce ambulantní provedení rentgenu plic, když jsme měli podezření, že pouhý acylpyrin nestačí a možná se i u něj rozvíjí zápal plic.

Během hospitalizace jsem se setkala s ohromným úsilím lékařů, sester i dalšího zdravotnického personálu, jak nemocným pomoci. Patří jim za to velký dík a ocenění. Přesto ale bylo vidět, že jejich snaha je brzděna a ovlivněna tím, že je nedostatek ochranných pomůcek. Byla jsem svědkem rozhovoru, kdy zjistili, že na celý víkend měli k dispozici posledních pět ochranných obleků na celé oddělení. Neustále chyběly roušky a rukavice, docházely dezinfekční prostředky. To se odrazilo i např. na včasném podání antibiotik nebo připojení kapačky. Osobně jsem si po instruktáži obsluhovala přívod množství kyslíku do kyslíkové masky, aplikovala si inhalace léků pro zlepšení dýchání, měřila si saturaci. To v důsledku toho, že byl k dispozici jeden ochranný oblek pro jednu sestru, která z těchto důvodů měla na starosti 20 pokojů. Musím podotknout, že se tento stav ke konci mé hospitalizace zlepšil.

Posádka sanitky se omlouvala, že čekám čtyři hodiny na odvoz z nemocnice domů, protože funguje pouze jedna ze tří covidových sanitek obsluhujících rozvoz pacientů s indikovaným covidovým onemocněním v Praze.

Začátkem října jsem onemocněla a příznaky, které jsem měla, byly velmi podobné těm covidovým, které jsem měla na jaře. Praktická lékařka mě odeslala pro jistotu na testování:

- objednala jsem se online na určitou hodinu,
- po příjezdu do Nemocnice na Bulovce měla odběrová pracovnice k dispozici elektronicky vyplněnou žádanku s uvedenými příznaky, vyšší teploty a dalšími podrobnostmi, stačilo předložit průkaz zdravotní pojišťovny,

- byly připraveny 4 kóje, ve kterých se při odběru sedělo,
- vzhledem k výši mé teploty nad 39 stupňů mi nabídli otestování v autě, které jsem nevyužila,
- test byl vyhodnocen za 24 hodin, vyšel negativně.

Alespoň v tomto směru došlo oproti první vlně k velkému zlepšení.

V konzistenci opatření přijímaných vládou v průběhu druhé vlny pandemie a v jejich načasování vidím velké rezervy. Zdá se mi, že poznatky získané v první vlně pandemie nebyly vždy využity pro boj s předpokládanou druhou vlnou.

Nezbývá mi, než přát všem, kteří se na různých pozicích s pandemií koronaviru nyní potýkají a snaží se její průběh a důsledky zmírnit, aby jim vydržely síly.